

En tanke. Eller hur tänker vi? Med samvetets inre röst, som resonerar hårt tyglat, eller löst och ledigt som en improviserad monolog. Det är vem jag är, rara Kicki, och nu är det dags att gå ut. Jag är både och, fin och samtidigt ful; tankar utan början och slut. Men du är fin du, kanske lite för fin för ditt eget bästa. Lilla sockerbit! Du ska vara rar och inte skälla. Vi ska vara såta vänner som delar livet tillsammans och kan varandra utan och innan. Kapish! Vad sa du sa du, ska vi gå? Klockan är fem.

Då går vi då. Jag först, så som jag har bestämt. Nej inte så. Sluta dra har jag sagt. Då får vi göra om så det blir rätt. Jag vet att det är hiskeligt tidigt men vi måste se månen, den ska vara någonting utöver det vanliga sa de på nyheterna och det vill jag inte missa. Och din svans nu. Jag ser att du vill. Svanken och de där ögonen som gör att jag smälter och nu hugger det i ryggen. Ett steg, månen, hugget, och månen.

Rara Kicki.

Att det ens är möjligt. Och vad stor den är. Jo jag vet. Det är inte mitt fel att jag är så stel. Har du sett, den ser ut som en julgranskula. Du får ha lite tålmod med mig, det är så det fungerar vet du. Ett, två. Se där är äntligen dagiset, nej förskolan. Och gungan som funnits sedan jag var liten och du inte ens var påtänkt. Är det dags för gobit? Jag vet inte. Fickan, nej inte än, det får vänta. Jag vill gå till fotbollsplanen, men sen om du är snäll.

Men vafalls, vad står det på lappen? Vänta lite, jag måste läsa vad det står på lyktstolpen. Nu så, vad är nu detta:

Har du sett min dotter Ida. Hon är sedan den 26 September försvunnen. Hon har långt blont hår och är tio år. Hon bar vid försvinnandet blå jeans och en röd träningströja. Ida är autistiskt och kommunicerar bara genom att ställa frågor. Ring polisen om du har du sett henne.

Lilla stackars rara Ida. Var det inte på lokalnyheterna i går om ett försvunnet flickebarn som folk letade efter? Barn försvinner så lätt. Det är så man blir förstörd av att tänka på det, att förlora sitt mongoloida barn när man vänder ryggen till och plötsligt är hon borta för alltid. Det är obegripligt grymt. Jag ska visa mitt stöd genom att gå med i missing people.

Vad nu, en kvinna med varken joggingskor eller träningskläder springer om mig. Springa sådär gör man inte om det går att undvika. Någonting måste ha hänt, men vad? Är det Idas Mamma, eller har en katastrof inträffat? Och så luktar hon rök, från

cigaretter troligtvis, men under det där känner jag en blomdoft. Jag har alltid varit bra på dofter. Fy för att röka. Det är cypresser. Så gör man bara inte.

Utom synhåll ropar hon: "Det är inte sant."

Du och jag Kicki. Månen och en kvinna mot någonting avgörande på ont och gott; det är stort. Efterlysningar av försvunna barn på lyktstolpar. Sådetså. Titta inte på mig med de där ögonen, du får godis när vi kommer till gräsplan. Säg till om du märker att någonting inte är som det ska. Jag ska till kvällen ta fram fotbadet, tidningen och lyssna till radioskvalet.

Men är klockan verkligen fem på natten? Den stora visaren står på fem. Hur kommer det sig att barnen sparkar boll? Det är inte sant, nej. Är klockan fem på eftermiddagen? Den lilla visaren står på fem och barnen, ja herre gud. Tänk ändå. Vad då?

På fotbollsplanen springer alla efter bollen. En pojke i svart jeansjacka sliter sig loss från klungan och får en svans av barn efter sig. Plötsligt stannar de, liksom fastklistrade i marken. Endast bollen rör sig och rullar sakta mot målstolparna.

Nu inträffar det. Jag har flera gånger fått ont i hjärtat utan anledning men det brukar gå över lika snabbt som det börjar. Nu minns jag, det var inte ett utan flera barn som saknades i nyhetsrapporteringen. Ingen förstod varför. Om det finns ett samband mellan mitt hjärta och de försvunna barnen kanske. Hur skulle det se ut; och den rara gubben nere på hörnet som ville ha mina pantflaskor häromdagen. Om jag gett honom flaskorna så skulle pengarna komma till nytta. Om en timma så är klockan snart sex på morgonen.

Målvakten sträcker sig med överkroppen men hindras av att fötterna har sjunkit ner i gräset. Någon ropar mål. Barnen rycker förtvivlat för att slita sig loss. Ansträngningarna gör att de snabbt sjunker ner till knäna som i kvicksand. En av dem börjar gråta.

Den springande kvinnan dyker upp igen, som om hon sprang fel först men nu hittat rätt. Hon slår armarna om en pojke som trots räddningsförsöket fortsätter nedstigningen. Hjälplos glider pojken henne ur händerna. Det kunde ha varit jag, kanske. Men jag är gammal och eländig jag. Pojkarna skriker våldsamt tills även munnarna försvinner. Det är inte mitt fel, men ibland känns det som jag är skyldig till sådant som jag är oskyldig till. Det är inte bra.

De är rädda för att dö, säkert. Pojkarna fortsätter sjunka med en beslutsam, övernaturlig kraft bortom rim och reson. Så är det. Det blåser hårt och himlen är rubinröd. Jag svettas om ryggen. De ska hem, jag ska hem, vi ska alla hem. Nu återstår bara frisyrrerna. Jag önskar bort min hörapparat, glösögonen och

att kroppen på olika sätt fungerar sämre än när jag var yngre. Det känns orättvist. Och så är pojkarna försvunna, uppslukade av jorden.

Tystnaden som infinner sig. Min sockerkaka! Den gråtande kvinnan ligger ensam på marken med ansiktet mot gräset och jag önskar att jag kunde säga att allting kommer att bli bra. Kicki skäller och handen söker sig automatiskt mot fickan och plockar upp hundchokladen samtidigt som det ljusnar i horisonten. Jag kan gå vart jag vill men Kicki får bestämma. Hundmunnen tuggar. Jag har länge gått runt med en orolig känsla av att någon när som helst ska knacka mig på axeln. Hjärtat, chokladen och barnen. Så är det.

Kicki går fram till kvinnan och luktar. Jag kliar mig i nackhåret, tänker på chokladen i fickan. Om barnen återvänder lika plötsligt som de försvann så vore allting bra igen. Jag tänker på om de fortfarande sjunker eller om det finns ett stopp där nere i underjorden. Jag har varit med om mycket, finner mig i det mesta och har ett långt liv bakom mig och förhoppningsvis framför mig. Också det är ett sjunkande. Man kommer till en punkt då man inte längre kan säga att man är i sina bästa år. Kvinnan tittar på mig med rödögda ögon och vi får en viss kontakt som skrämmer mig. Det gör att jag vill skada henne.

Jag pekar på månen och mot marken. Jag vill att hon ska förstå, men jag vet inte om jag själv förstår. Jag ser då att hon saknar näsborrar. Kvinnan gräver i gräset och stoppar jord i munnen och då börjar Kicki morra; det gör hon annars aldrig, och om Kicki är arg så är det av en god anledning eller för att hon är rädd. Vad jag kan dra mig till minnes så morrar hon endast om hon är i en omedelbar fara, så jag släpper på kopplet för att se vad som händer.

Kicki går till anfall och biter kvinnan i näsan. Månen är röd och det var inte tänkt att bli på det här viset. Jag låter henne hållas för att se vad som händer. Det är samtidigt lite spännande och kvinnan tar stryptag om sockerkakan och klämmer åt så hon gnäller och jag låter kopplet vara löst. Det är månen, tänker jag. Att den är röd. Aldrig förut har jag sett en sådan röd måne. Sådär ska de inte hålla på.

Först ut kommer chokladen och sen resten av maginnehållet. Och därefter är det för sent, Kicki ulkar och ulkar, vänder sig ut och in. Strypkopplet spänns. Det ryker om magens innehåll på marken, det mjuka och fräna som kvinnan rullar sig i. Marken lutar och jag kramar nycklarna i fickan. Kicki förvandlas till någonting annat.

Det är månen. Jag är säker på att Kicki inte har gjort så förut. Det har med de sjuka barnen att göra. Det är inte min sockerbit, det är kvinnan som har lurat mig, och kastat voodoo

på barnen och Kicki och jag vet inte vad. Kvinnan tar kopplet ifrån mig och är nu inte längre ledsen; jag vill inte hennes bästa, jag har tröjans uringning i ögonhöjd och Kickis tänder är inte längre kvar i munnen.

Jag känner mig lätt i kroppen. När jag stoppar handen i fickan har chokladen trillat ur, märker jag, eller om jag aldrig fick med mig den kanske. Jag ska inte tveka, jag ska inte bara stå och glo. Det suger i magen och kvinnan torkar den blodiga näsan med baksidan av handen. Det är konstigt att hon saknar näsborrar. Det är månen och himlen. Min tur nu, för Kickis skull. Svansen rör på sig reflexmässigt.

Men då så. Jag tar ett steg fram, drar i kopplet för att ta tillbaka det som är på andra sidan. Djävla kärring. Steget hamnar några centimer ovanför marken och jag lättar. Det måste vara månens fel. Även kvinnan har problem med att hålla sig på backen, hon krafsar med händerna i marken utan någonting att hålla sig fast vid och far med rumpan upp mot molnen. Det är som när barnen sjönk, men omvänt.

Jag seglar några meter upp i luften och blir rädd för att trilla. Det behövs inte. Jag håller kvar i kopplet som en ballong i ett snöre och fortsätter stiga. De sjukna barnen, hur långt ner sjönk de? Jag fortsätter upp mot himlen. Fortsätter och fortsätter.